

sympathie gadesloegen. Wat die van Rotterdam betreft, staande buiten het ziekenfondswezen, moet het ieder duidelijk zijn, dat hun persoonlijk belang er echter niet mede gemoeid is. Wat den ziekenfondsartsen een levensvraag is, voor welke oplossing zij zich, als het zijn moet, in fellen strijd begeven, is voor hen zelfs geen punt van zorg. Vrije artskenkeuze bestaat, wat hun betreft, natuurlijkerwijs, omdat geen hunner met een ziekenfonds in betrekking staat. Om dezelfde reden is er voor hen geen bestuurseisch, en de welstandsgrens bepaalt elke specialist zelf voor elk voorkomend geval. Waarom zouden de Rotterdamsche specialisten zich dan kluisteren in de onvermijdelijke banden eener vakorganisatie?

Men zou de beweegreden tot deze handeling kunnen zoeken in den wensch der specialisten, om hun collega's geldelijk en zedelijk te steunen in hun strijd. Doch afgezien van de vraag, of het gewicht van dien steun wel opweegt tegen de grootte van de opoffering, kan men toch niet zeggen, dat om dien steun *verzocht* is. Bovendien, had men dat motief willen doen gelden, dan had men alle leden van de maatschappij, niet-ziekenfonds-artsen, moeten aanslaan in een belasting voor de C.O.. Deelneming aan de C. O. is den specialisten eenvoudig opgelegd als een last. En nu er van verschillende zijden verzet dreigt tegen dezen maatregel, heeft men een commissie benoemd, die rapporteeren moet over een vraag, die, naar mijn meening, niet aan de orde is. Niet de vraag: „Welke is de positie van den specialist in het ziekenfondswezen?” wacht op antwoord, maar eerst en vooral: „Zal de specialist een positie in het ziekenfondswezen hebben? Is dit wenschelijk voor het ziekenfonds? Is het wenschelijk voor den specialist?”.

Wordt één dezer laatste drie vragen ontkennend beantwoord, dan is de zaak afgedaan. Nu ben ik overtuigd, dat vele specialisten, naar het voorbeeld van Rotterdam, geen positie in een ziekenfonds wenschen. En het moet, dunkt mij, toch een ieder in hooge mate ongerijmd voorkomen, die heeren te dwingen zulk een positie aan te nemen.

Blijft de C. O. van meening, dat de opbrengst van maandkaarten, genomen door ziekenfondsleden, moet worden beschouwd als inkomen uit ziekenfondspraktijk van den specialist, dan zal het ziekenfonds er zich toe moeten bepalen, het bedrag van die maandkaarten niet aan de patiënten te vergoeden.

Rotterdam, 30 November 1914.

W. SCHILPEROORT.

DE OPERATIEVE BEHANDELING DER CHRONISCHE VERSTOPPING VAN HET TRAANKANAAL.

Met veel belangstelling las ik in het vorig nummer de mededeeling van BENJAMINS en ROCHAT over de operatie van WEST bij stenosen van het traankanaal. Over de ervaring van 15 operaties beschikkend, zij het mij vergund eenige opmerkingen te maken.

Waar de nauwheid van den toegang van het operatieterrein door verkromming van het neustusschenschot bovengenoemden collega's soms zelfs groote moeilijkheden opleverde, kunnen deze moeilijkheden ondervangen worden door aan de operatie van WEST te laten voorafgaan de operatie van KILLIAN voor verbogen neustusschenschot. Dit deed ik steeds in dezelfde zitting en ondervond daarbij, dat de traanzak-operatie belangrijk er door vereenvoudigd werd.

Wat betreft stoornis door moeilijk te stelpen bloeding bij het ontblooten van den traanzak en de pijnlijkheid van het periost ervan, heb ik, wat de bloeding aangaat, nooit eenigen last ondervonden, terwijl pijn slechts bij uitzondering optrad, zoodat ik deze dan aan een niet goed geslaagde gevoelloosmaking toeschreef. Door endonasaal van den rand der apertura pyriformis uit subperiostaal onder den traanzak en zijn omgeving, onder bescherming met den vinger van oogbol en canaliculi lacrimales,

1 pCt. novocaïne-adrenaline in te spuiten, verkrijgt men een volkomen bloedeloos en ongevoelig operatieterrain.

Dat bij zes van de zeven geopereerde gevallen een ethmoïedcel werd geopend, bevremdt mij, daar dit bij de vijftien door mij geopereerde traanzakken slechts tweemaal geschiedde.

Recidief van het oogtranen zag ook ik slechts optreden tengevolge van afsluiting van de gemaakte opening in traanbeen en traanzak door woekerende granulaties; verwijdering van deze herstelde steeds den traanafvoer naar den neus. Een betrekkelijk lang durende nabehandeling met lapis of oplossingen van nitrargenti ter beteugeling van granulaties, totdat het wondvlak met epitheel bekleed is, is noodzakelijk ten einde van een blijvend goed gevolg verzekerd te zijn.

Amsterdam, 29 November 1914.

A. S. JACOBSON.

DE TAAL DER GENEESKUNDIGEN.

Geachte Redactie,

Dat de Nederlandsche geneeskundigen door de bank niet veel gevoelen voor het zuiver houden onzer taal, en vooral op Germanismen verzot zijn, is een bekend feit. Zelfs nemen zij dikwijls niet de moeite het Nederlandsche woord te zoeken, maar gebruiken het vreemde zonder meer. „Tupfer“, „Tupfen“, „Schlauch“, „Aetherrausch“ in plaats van „depper“, „deppen“, „slang“ en „roes“, zijn onafscheidelijk aan een goed chirurg verbonden.

Ik weet, dat door u zooveel mogelijk tegen dit misbruik in ons *Tijdschrift* gewaakt wordt, en dat dit door den grooten stroom van taalbederf, die u iedere week bereikt, een zeer moeilijke taak is, en er steeds weer Germanismen aan uwe waakzaamheid ontsnappen. Gij zult wel met mij eens zijn, dat, in overzichten van pas verschenen werken, er uit blijkt, dat de schrijver een slecht vertaler is, en in zgn. „eigen“ werk, het persoonlijk element weinig spreekt en veel van het beweerde elders in goed Duitsch is weer te vinden.

Wanneer echter de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst tot haar leden het woord richt, mag men toch zuivere taal eischen. Hoe denkt gij over den volgenden zin, die te vinden is in de aanvraag voor assistenten in de ziekenhuizen (stadsverbanden!!) in Indië?

„De geneesheeren dienen zonder eenig „verband“. Zij hebben algeheele vrijheid zelf den duur hunner „werkzaamstelling“ te bepalen enz.“

Men zou ook kunnen zeggen: „De geneesheeren bepalen zelf den duur van hun dienstduur enz.“

Met dat „verband“ weet ik geen raad.

Indertijd las ik ook al in het *Tijdschrift*, dat men het op de algemeene vergadering onzer Maatschappij had gehad over het „centraal verband“ van ziekenfondsgeneesheeren. Zou hier „vereeniging“ bedoeld zijn?

Hoogachtend,

Rotterdam, 2 December 1914.

A. K. J. DE HAAS.

De klacht van collega DE HAAS is niet nieuw. Onze redactie geeft zich inderdaad voortdurend de grootste moeite de taal te zuiveren. Voor de mededeelingen der Maatschappij draagt echter de hoofdbestuurder-secretaris de verantwoordelijkheid.

Ons dunkt, dat, in plaats van „verband“, zeer goed kon voldoen het Nederlandsche woord „verbintenis“.

Redactie.